JIŘÍ FIDLER

GENERÁLOVÉ z československých LEGIÍ

UNIVERSUM

GENERÁLOVÉ
z československých
LEGIÍ

JIŘÍ FIDLER

GENERÁLOVÉ z československých LEGIÍ

EUROMEDIA GROUP

JIŘÍ FIDLER

GENERÁLOVÉ Z ČESKOSLOVENSKÝCH LEGIÍ

Copyright © Jiří Fidler, 2026
Photos © VÚA Praha, ČSOL, Alex Maskalik, archiv autora, 2026
Maps © Jaroslav Synek, 2026

All rights reserved

ISBN 978-80-284-2251-6

ÚVOD

Zájem, který čtenáři projevili o předchozí dvě knihy této série, *Dějiny československých legií v datech* (2019) a *Encyklopedii československých legií* (2025), vedl již po několika měsících nakladatelství k rozhodnutí ohledně zadání další knihy. Pro mne jako autora to znamenalo návrat o necelých třicet let zpět, do doby přípravy první vlastní monografie na legionářské téma s názvem „Generálové legionáři" (1999). Tehdy se jednalo o vybranou skupinu 19 osob, jejichž životní příběhy byly zpracovány formou menších monografických kapitol. Od té doby si již legionářská tematika získala zájem čtenářů, takže bylo postupně vydáno několik desítek publikací, až na výjimky však zcela bez účasti státem placených institucí. Objevilo se sice několik projektů, mimo jiné plán na zpracování celé série knih o generálech, kteří prošli legionářskými jednotkami. Náročnost komplexních zpracování přispěla k tomu, že valná část projektů nepřekročila fázi obecné diskuse a jeden ze zahájených projektů nakonec zašel na úbytě, když došli spolupracovníci ochotní bádat ve prospěch ředitelů projektu.

Za poslední čtvrtstoletí se v odborné i popularizační literatuře objevila řada životopisných medailonů, věnovaných významným legionářům (většinou právě generálům), která má ovšem kolísající odbornou úroveň. Je zajímavé, že největší pozornost byla věnována osobnosti, považované stále za kontroverzní, a to generálu Radolovi Gajdovi.[1] Vydávání pamětí jednotlivých legionářů, získaných z pozůstalostí, se chopila Čs. obec legionářská ve spolupráci s nakladatelstvím Epocha, přičemž nejrozsáhlejší část projektu, čtyři svazky, pochází z pera generála Otakara Husáka.[2] Nedávno začalo také vydávání více svazků pamětí generála Oldřicha Španiela.[3] Bylo již naznačeno, že rozsáhlý projekt pražské odborné instituce z roku 2010, jenž měl podchytit veškerou československou a českou generalitu, včetně oné legionářského původu, zašel na úbytě v roce 2016. Tehdy totiž pracovník sesterské slovenské instituce vydal úplnou publikaci na dané téma,[4] když za šest let zvládl sám dokončit projekt, na němž v Praze bez výsledku pracovala asi desítka osob. Jediná výtka, kterou lze k Maskalikově práci uvést, je ta, že cíleně (z důvodu omezeného rozsahu) vynechal osoby, kterým byla generálská hodnost udělena in memoriam, z valné části obětem německé okupace českých zemí v období 1939–1945.

Údajně jako svého druhu konkurenční projekt vznikla v roce 2013 ediční řada *Legionáři s lipovou ratolestí*,[5] zaměřená speciálně na generály, kteří prošli jednotkami československých legií. První dva svazky zahrnuly všech 31 generálů, kteří se narodili v dnešním kraji Vysočina, což dávalo naději na postupné a úplné zpracování této problematiky. Bohužel, již třetí svazek se stal pouze výběrem osob, pocházejících z dnešního Jihomoravského kraje a Zlínského kraje (16 osob z celkového počtu 47), a totéž nastalo u svazku čtvrtého,

[1] Klimek, Antonín – Hofman, Petr: Vítěz, který prohrál. Praha – Litomyšl 1995; Jurman, Olin: Nepřítel Masaryka. Praha 2020. Opětovně vyšly také jeho Paměti (1996).

[2] Husák, Otakar: Jdi! Sv. 1–4. Praha 2017–2022.

[3] Španiel, Oldřich: U československé vojenské mise v Americe. Sv. 1. Praha 2024.

[4] Maskalik, Alex: Elita armády. Československá vojenská generalita 1918–1992. Banská Bystrica 2016.

[5] Černý, Karel a kol.: Legionáři s lipovou ratolestí. Sv. 1. Žďár nad Sázavou 2013.

který byl výběrem osob, pocházejících z dnešního Královéhradeckého kraje a Pardubického kraje (16 osob z celkového počtu 49). Bez ohledu na očekávání krajských hejtmanů, připravených zaštítit a možná i sponzorovat další příslušné svazky, projekt byl v roce 2018 údajně „dočasně" pozastaven.

Vzhledem ke skutečnosti, že pojem „dočasně" je v mé generaci dosti dobře znám a v jisté době znamenal spíše „na věčné časy", rozhodl jsem se problematiku biografických sond generálů, kteří prošli jednotkami československých legií, zpracovat samostatně jako třetí svazek legionářské série nakladatelského domu Euromedia Group. Vedla mne k tomu také skutečnost, že předcházející projekt již ve svém třetím svazku opustil původní komplexnost, zachycující všechny generály narozené v příslušném kraji, a vrátil se do obvyklých kolejí ve stylu „co neznám, to neexistuje". Snažil jsem se zachytit všechny generály nejen československé, ale také francouzské a ruské armády, kteří legiemi prošli jako jejich příslušníci, a také osoby, které tuto podmínku splňovaly, přičemž generálskou hodnost získaly buď ve slovenské branné moci, nebo in memoriam v současné české a slovenské armádě. Celkem se mi podařilo identifikovat 345 osob, které tyto podmínky splňovaly, a doufám, že uvedený počet je úplný. Těm, kteří naleznou dalšího generála z legií, jenž nějak unikl mé pozornosti, předem děkuji za jeho samostatné uvedení ve všeobecnou známost.

Životopisné medailony této knihy mají jednotnou strukturu. Na počátku se nachází přehled armád, v nichž dotyční působili, následuje přehled ukončeného středoškolského a vysokoškolského vzdělání se zvláštním zřetelem na odborné vzdělání vojenské. V případě, že vysokoškolské studium přerušila 1. světová válka, je uvedena příslušná škola a studovaný obor. Následuje přehled mírové velitelské praxe a velitelská zkušenost během 1. světové války, zakončená většinou zajetím. Podrobně je rozebráno legionářské období, přihláška a vstup do legií, zastávané velitelské či štábní funkce s přesností na měsíc a rok, dosažená hodnost a měsíc a rok návratu do vlasti. Všechny údaje o legionářských jednotkách jsou v souladu s hesly těchto jednotek, nacházejících se v knize *Encyklopedie československých legií*. Pak je uvedeno pokračování ve vojenské službě až do definitivního odchodu do výslužby v meziválečném i poválečném období. Pozornost je věnována zapojení do odbojové činnosti v době německé okupace v letech 1939 až 1945, zvláště pokud vedla k odsouzení a smrti dotyčného. Závěr medailonu je tvořen zvýrazněným přehledem dosažených generálských hodností s datem jejich udělení.

Základním cílem publikace je vytvoření přehledu všech osob, které prošly legionářskými jednotkami a později dosáhly generálské hodnosti. Autor velmi doufá, že se mu tento cíl podařilo splnit. Medailony nemohou nahradit komplexní životopisy daných osob, aspirují však na to, aby se základem takových životopisů mohly stát. Pokud se to do budoucna podaří v rozsáhlejším měřítku, bude autorův záměr naplněn.

PhDr. Jiří Fidler, Ph.D.
Kladno, jaro a léto 2026

MEDAILONY

A

ADAM JOSEF, JUDr.
generál justiční služby
* 6. březen 1882 (Chlístov)
† 22. duben 1958 (Praha)

Záložní důstojník pěchoty rakousko-uherské branné moci, důstojník pěchoty čs. legií, aktivní důstojník pěchoty, aktivní důstojník justiční služby a generál čs. branné moci. Absolvent C. k. českého gymnasia v Německém Brodě (1902), Školy jednoročních dobrovolníků v Litoměřicích (1906), právnické fakulty C. k. české university Karlo-Ferdinandovy v Praze (1911) a Aplikačního kursu pro vojenské soudce v Praze (1920). V předválečném období zastával funkci velitele čety pěšího pluku rakousko-uherské branné moci. Měl válečnou zkušenost velitele čety a velitele roty pěšího pluku rakousko-uherské branné moci během 1. světové války, v srpnu 1916 padl do italského zajetí. Příslušník čs. zahraničních jednotek od dubna 1918, působil ve funkcích velitele roty 2. čs. zvláštního pluku (květen 1918), justičního referenta Odbočky čs. národní rady v Římě (květen 1918 – červen 1918) a polního žalobce Vojenského soudu čs. sboru (od července 1918). V lednu 1919 se v hodnosti kapitána vrátil do vlasti. V meziválečném období zastával funkce žalobce polního soudu divise, justičního referenta zemského vojenského velitelství, tajemníka nejvyššího vojenského soudu, náměstka vojenského prokurátora, předsedy divisního soudu, přednosty skupiny ministerstva, rady nejvyššího vojenského soudu, přednosty oddělení ministerstva, místopresidenta a presidenta nejvyššího vojenského soudu, za branné pohotovosti státu na podzim 1938 působil ve funkci presidenta nejvyššího vojenského soudu zápolního vojska. Po německé okupaci českých zemí a následné likvidaci čs. branné moci byl v září 1939 pensionován. Po osvobození již nebyl zařazen do činné služby.

Byl nositelem hodnosti generála justiční služby (5. březen 1936).

B

BALABÁN JOSEF
generálmajor in memoriam
* 5. červen 1894 (Obora u Dobříše)
† 3. říjen 1941 (Praha)

Důstojník dělostřelectva čs. legií, aktivní důstojník dělostřelectva čs. branné moci. Bez úplného středoškolského vzdělání, absolvent Čs. důstojnické školy ve Sluďance (1919), kursu Učiliště pro dělostřelectvo v Olomouci (1925) a kursu Velitelské školy v Praze (1935). Bez velitelské zkušenosti během 1. světové války, v dubnu 1915 padl do ruského zajetí. Příslušník čs. zahraničních jednotek od října 1917, působil jako zbrojíř a zbrojní technik parku muničního oddílu 1. čs. dělostřelecké brigády, muniční důstojník baterie 1. čs. lehkého dělostřeleckého pluku (od dubna 1920). V dubnu 1920 se v hodnosti poručíka vrátil do vlasti. V meziválečném období zastával funkce velitele čety a velitele baterie dělostřeleckého pluku, zástupce velitele poddůstojnické školy, velitele náhradní baterie dělostřeleckého pluku, referenta oddělení ministerstva, velitele oddílu dělostřeleckého pluku, přednosty skupiny a zatímního přednosty oddělení ministerstva, za branné pohotovosti státu na podzim 1938 působil ve funkci přednosty

oddělení ministerstva zápolního vojska. Po německé okupaci českých zemí a následné likvidaci čs. branné moci byl převeden do resortu zdravotnictví a sociální péče, v říjnu 1939 byl pensionován. Zapojil se do činnosti vojenské odbojové organizace Obrana národa, kde působil ve funkcích okresního velitele, přednosty zpravodajské skupiny hlavního velitelství a vojenského zástupce v Ústředním vedení odboje domácího, v dubnu 1941 byl dopaden německými bezpečnostními složkami, následně odsouzen k trestu smrti a popraven.

Byly mu uděleny hodnosti brigádního generála in memoriam (19. únor 1947) a generálmajora in memoriam české armády (7. květen 2005).

BALZAR KAREL, Ing.
generál V. hodnostní třídy
* 16. srpen 1868 (Příbram)
† 5. leden 1940 (Příbram)

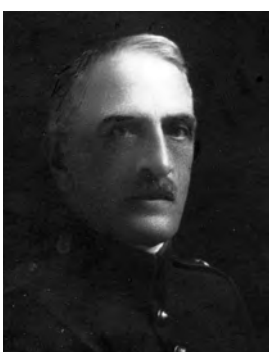

Aktivní důstojník dělostřelectva a generálního štábu rakousko-uherské branné moci, důstojník generálního štábu čs. legií, aktivní důstojník generálního štábu a generál čs. branné moci. Absolvent C. k. českého reálného gymnasia v Příbrami (1886), Vojenské technické akademie v Mödlingu (1889), Vyššího dělostřeleckého kursu ve Vídni (1897) a kursu Armádní střelecké školy v Hajmáskéru (1909). V předválečném období zastával funkce velitele čety a pobočníka velitele pevnostního dělostřeleckého praporu, pobočníka velitele pevnostního dělostřeleckého pluku, pobočníka velitele dělostřelectva sboru, velitele roty pevnostního dělostřeleckého pluku, velitele pevnostního dělostřeleckého praporu a zatímního velitele pevnostního dělostřeleckého pluku rakousko-uherské branné moci. Měl válečnou zkušenost velitele dělostřelectva pevnostní oblasti rakousko-uherské branné moci během světové války, v březnu 1915 padl do ruského zajetí. Příslušník čs. zahraničních jednotek od září 1919 (neměl tedy postavení legionáře), působil ve funkci náčelníka evidenčního oddělení III. odboru štábu čs. vojska (od listopadu 1919). V srpnu 1920 se v hodnosti podplukovníka vrátil do vlasti. V meziválečném období zastával funkce velitele dělostřeleckého pluku, velitele těžké dělostřelecké brigády, inspektora a zástupce přednosty odboru ministerstva, v prosinci 1923 byl pensionován.

Byl nositelem hodnosti generála V. hodnostní třídy (29. prosinec 1922).

BARON FRANTIŠEK
generálmajor
* 3. květen 1893 (Vídeň)
† 19. únor 1965 (Praha)

Jednoroční dobrovolník rakousko-uherské branné moci, záložní důstojník technických jednotek ruské armády, důstojník technických jednotek čs. legií, aktivní důstojník ženijního vojska čs. branné moci, aktivní důstojník ženijního vojska a generál obnovené čs. branné moci, generál čs. armády. Absolvent C. k. české reálné školy v Písku (1912), Školy jednoročních dobrovolníků v Kremži (1915), Aplikační školy ženijního vojska ve Versailles (1923) a kursu Velitelské školy v Praze (1931), student stavebního oboru C. k. české vysoké školy technické v Praze (1912–1914). Měl válečnou zkušenost velitele čety ženijního praporu a velitele samostatné ženijní čety rakousko-uherské branné moci během 1. světové války, v červenci 1917 padl do ruského zajetí. Příslušník čs. zahraničních jednotek od září 1917, zastával funkci velitele čety 2. čs. samostatné technické roty (září 1917 – září 1918), velitele čety 1. čs. technické roty (září 1918

až prosinec 1918) a zástupce velitele 2. čs. samostatné technické roty (od prosince 1918). V srpnu 1920 se v hodnosti kapitána vrátil do vlasti. V meziválečném období zastával funkce referenta ministerstva, velitele praporu ženijního pluku, profesora na vojenské škole, velitele ženijního skupinového velitelství a zatímního velitele ženijního pluku, za branné pohotovosti státu na podzim 1938 působil ve funkci velitele ženijního vojska sboru polního vojska. Po německé okupaci českých zemí a následné likvidaci čs. branné moci byl v prosinci 1939 pensionován. Zapojil se do činnosti vojenské odbojové organizace Obrana národa, kde působil ve funkcích ženijního referenta zemského velitelství a koordinátora technické podpory odbojových skupin, v říjnu 1944 byl dopaden německými bezpečnostními složkami, nacházel se ve vyšetřovací vazbě a před soud již postaven nebyl. Po osvobození zastával funkce člena ministerské přijímací komise, velitele ženijního vojska vojenské oblasti, zástupce velitele velitelství ženijního vojska a náčelníka vojenské katedry civilní vysoké školy, v říjnu 1953 byl přeložen do zálohy.

Byl nositelem hodností brigádního generála (26. říjen 1946) a generálmajora (12. červen 1953).

BARTÍK JOSEF
brigádní generál
* 30. červen 1897 (Stachy)
† 18. květen 1968 (Praha)

Jednoroční dobrovolník rakousko-uherské branné moci, důstojník pěchoty čs. legií, aktivní důstojník pěchoty a konceptní služby čs. branné moci, důstojník konceptní služby čs. branné moci v zahraničí, aktivní důstojník konceptní služby a generál obnovené čs. branné moci. Absolvent C. k. české reálné školy v Sušici (1915) a Školy jednoročních dobrovolníků v Gyule (1916).

Měl válečnou zkušenost velitele čety pěšího pluku rakousko-uherské branné moci během 1. světové války, v listopadu 1916 padl do italského zajetí. Příslušník čs. zahraničních jednotek od dubna 1918, působil ve funkcích velitele čety výzvědných oddílů 1. čs. zvláštního pluku (duben 1918 – červen 1918), velitele čety výzvědných oddílů 31. čs. střeleckého pluku (červen 1918 – září 1918) a velitele čety 39. čs. střeleckého pluku (od září 1918). V prosinci 1918 se v hodnosti nadporučíka vrátil do vlasti. V meziválečném období zastával funkce referenta a přednosty sekce hlavního štábu, za branné pohotovosti státu na podzim 1938 působil ve funkci přednosty sekce štábu hlavního velitelství. Těsně před německou okupací českých zemí odletěl ve skupině zpravodajských důstojníků do exilu. Příslušník čs. branné moci v zahraničí od září 1939, působil ve funkcích přednosty oddělení vojenské správy a přednosty skupiny ministerstva, v únoru 1942 přešel do resortu vnitra jako přednosta odboru. Po osvobození zastával funkci přednosty odboru ministerstva vnitra, v lednu 1946 se vrátil do resortu obrany a stal se předsedou odvolacího kárného výboru. Již v březnu 1948 byl zatčen a následně odsouzen k pěti letům vězení, v listopadu 1965 byl rehabilitován.

Byl nositelem hodnosti generála (19. únor 1947).

BARTOŠ FRANTIŠEK
brigádní generál
* 25. listopad 1898 (Čertyně)
† 15. říjen 1964 (Praha)

Původním jménem František Bürger, v červnu 1945 si změnil příjmení podle užívaného odbojového krycího jména. Jednoroční dobrovolník rakousko-uherské branné moci, důstojník pěchoty čs. legií, aktivní důstojník pěchoty a generálního

štábu čs. branné moci, aktivní důstojník generálního štábu a generál obnovené čs. branné moci. Absolvent C. k. českého reálného gymnasia v Českých Budějovicích (1916), Školy jednoročních dobrovolníků v Českých Budějovicích (1916), kursu Vojenské školy pěchoty a jezdectva v Modeně (1918), Válečné školy v Praze (1928) a Nejvyšší vojenské akademie v Praze (1949). Měl válečnou zkušenost velitele čety pěšího pluku rakousko-uherské branné moci během 1. světové války, v srpnu 1917 padl do italského zajetí. Příslušník čs. zahraničních jednotek od března 1918, působil ve funkcích velitele čety výzvědných oddílů 1. čs. zvláštního pluku (duben 1918 – červen 1918), velitele čety a velitele roty výzvědných oddílů 31. čs. střeleckého pluku (červen 1918 – září 1918) a velitele čety 39. čs. střeleckého pluku (od září 1918). V lednu 1919 se v hodnosti poručíka vrátil do vlasti. V meziválečném období zastával funkce velitele roty a pobočníka velitele praporu pěšího pluku, přednosty oddělení štábu jezdecké brigády, referenta hlavního štábu a náčelníka štábu divise, za branné pohotovosti státu na podzim 1938 působil ve funkci náčelníka štábu hraniční oblasti polního vojska. Po německé okupaci českých zemí a následné likvidaci čs. branné moci byl převeden do resortu financí a v dubnu 1941 byl pensionován. Zapojil se do činnosti vojenské odbojové organizace Obrana národa, unikl pozornosti německých bezpečnostních složek, od srpna 1944 řídil výstavbu nové odbojové organizace v hlavním městě, během pražského povstání v květnu 1945 zastával funkci náčelníka štábu povstaleckého velitelství. Po osvobození zastával funkce náčelníka štábu posádkového velitelství, náčelníka štábu sboru, vojenského zástupce při spojenecké kontrolní komisi, vojenského přidělence v zahraničí a velitele Nejvyšší vojenské akademie v Praze, v dubnu 1950 byl pensionován. V květnu 1950 byl na základě provokace obranného zpravodajství zatčen a následně odsouzen na osm měsíců odnětí svobody, v listopadu 1957 byl plně rehabilitován.

Byl nositelem hodnosti brigádního generála (26. říjen 1946).

BASL ANTONÍN, PhDr.
brigádní generál
* 1. září 1889 (Praha)
† 4. duben 1937 (Praha)

Záložní důstojník pěchoty rakousko-uherské branné moci, důstojník pěchoty čs. legií, aktivní důstojník pěchoty, aktivní důstojník generálního štábu a generál čs. branné moci. Absolvent C. k. českého gymnasia na Královských Vinohradech (1907), Školy jednoročních dobrovolníků v Praze (1913), filosofické fakulty C. k. české university Karlo-Ferdinandovy v Praze (1914), Kursu pro výchovu důstojníků generálního štábu v Praze (1921), Válečné školy v Praze (1922) a Kursu pro vyšší velitele v Praze (1932). Měl válečnou zkušenost velitele čety pěšího pluku rakousko-uherské branné moci během 1. světové války, v prosinci 1914 padl do srbského zajetí a v lednu 1916 byl předán do italského zajetí. Příslušník čs. zahraničních jednotek od dubna 1918, působil ve funkcích velitele čety výzvědných oddílů 1. čs. zvláštního pluku (duben 1918 – červen 1918), velitele čety a velitele roty výzvědných oddílů 31. čs. střeleckého pluku (červen 1918 až červenec 1918 / červenec 1918 – září 1918), velitele roty a velitele praporu 39. čs. střeleckého pluku

(září 1918 – listopad 1918 / od listopadu 1918). V prosinci 1918 se v hodnosti kapitána vrátil do vlasti. V meziválečném období zastával funkce velitele praporu pěšího pluku, referenta a přednosty skupiny hlavního štábu, zástupce velitele pěšího pluku, přednosty oddělení hlavního štábu, velitele pěšího pluku, zástupce velitele a velitele zeměpisného ústavu, zemřel v činné službě.

Byl nositelem hodnosti brigádního generála (16. únor 1935).

BEJL JINDŘICH
divisní generál
* 14. říjen 1890 (Police nad Metují)
† 12. červenec 1973 (Praha)

Záložní důstojník pěchoty rakousko-uherské branné moci, záložní důstojník pěchoty ruské armády, důstojník pěchoty čs. legií, aktivní důstojník pěchoty a generál čs. branné moci, generál obnovené čs. branné moci. Absolvent C. k. německé nižší lesnické školy v Praze (1908), kursu C. k. české reálné školy v Hradci Králové (1911), Školy jednoročních dobrovolníků v Praze (1912), Kursu na záložní důstojníky pěchoty v Borispolu (1916), kursu Velitelské školy v Milovicích (1924), Válečné školy v Praze (1926, hospitant) a Kursu pro vyšší velitele v Praze (1932). Měl válečnou zkušenost velitele čety a zatímního velitele roty pěšího pluku rakousko-uherské branné moci během 1. světové války, v dubnu 1915 padl do ruského zajetí. Příslušník čs. zahraničních jednotek od srpna 1916, působil ve funkcích velitele čety Čs. náhradního praporu (listopad 1916 – květen 1917), velitele roty Náhradního praporu 1. čs. pěšího pluku (květen 1917 – červenec 1917), velitele roty Náhradního praporu 5. čs. pěšího pluku (červenec 1917), velitele praporu 5. čs. pěšího pluku „Pražského“ (červenec 1917 – srpen 1917), velitele praporu (srpen 1917 – říjen 1917) a zároveň pobočníka velitele 5. čs. střeleckého pluku „Pražského Tomáše G. Masaryka“ (srpen 1917 až srpen 1918), pobočníka velitele 5. čs. pěšího pluku „Pražského Tomáše G. Masaryka“ (srpen 1918 – říjen 1918) a zástupce velitele 5. čs. střeleckého pluku „Pražského Tomáše G. Masaryka“ (od října 1918). V červnu 1920 se v hodnosti majora vrátil do vlasti. V meziválečném období zastával funkce zástupce velitele pěšího pluku, referenta ministerstva, zástupce ministerstva při velitelství četnictva a velitele pěšího pluku, velitele pěší brigády a zástupce velitele divise, za branné pohotovosti státu na podzim 1938 působil ve funkci velitele etapy armády polního vojska. Po německé okupaci českých zemí a následné likvidaci čs. branné moci byl v lednu 1940 pensionován. Zapojil se do činnosti vojenské odbojové organizace Obrana národa, od února do července 1940 a od července 1944 do května 1945 se po zatčení německými bezpečnostními složkami nacházel ve vyšetřovací vazbě, před soud již postaven nebyl. Za povstání v květnu 1945 působil ve funkci velitele povstaleckého oddílu v Kladně. Po osvobození zastával funkce velitele vojenské mise, velitele sboru, velitele repatriační mise, zástupce velitele vojenské oblasti a zástupce předsedy odvolacího kárného výboru, v únoru 1949 byl pensionován.

Byl nositelem hodností brigádního generála (22. prosinec 1936) a divisního generála (2. říjen 1945).

BĚLÍN RUDOLF
brigádní generál in memoriam
* 3. únor 1888 (Čehovice)
† 10. červen 1943 (Wohlau)

Záložní důstojník pěchoty rakousko-uherské branné moci, záložní důstojník pěchoty ruské armády, důstojník pěchoty čs. legií, aktivní důstojník pěchoty čs. branné moci. Absolvent C. k. gymnasia v Prostějově (1907), Školy jednoročních dobrovolníků v Olomouci (1910), Kursu na záložní důstojníky pěchoty v Borispolu (1917), kursu Vojenské školy v Saint-Dizier (1918) a kursu Velitelské školy v Praze (1929). Měl válečnou zkušenost velitele čety a velitele roty rakousko-uherské branné moci během 1. světové války, v listopadu 1914 padl do ruského zajetí. Příslušník čs. zahraničních jednotek od srpna 1917, zastával funkci velitele čety 3. čs. transportu do Francie (září 1917 až leden 1918), velitele čety a velitele roty 21. čs. střeleckého pluku (leden 1918 – srpen 1918 / srpen 1918 – listopad 1918) a velitele praporu 23. čs. střeleckého pluku (od listopadu 1918). V lednu 1919 se v hodnosti kapitána vrátil do vlasti. V meziválečném období zastával funkce člena repatriační mise v Cařihradě, referenta ministerstva, velitele praporu a zástupce velitele pěšího pluku, člena Čs. vojenské mise v Bolívii, velitele hraničářského praporu a velitele pěšího pluku, za branné pohotovosti státu na podzim 1938 působil ve funkci velitele pěšího pluku polního vojska. Po německé okupaci českých zemí a následné likvidaci čs. branné moci byl přidělen k bývalému Vojenskému zeměpisnému ústavu jako kontrolor venkovských expozitur. Zapojil se do činnosti vojenské odbojové organizace Obrana národa, kde působil jako koordinátor při Zemském velitelství Čechy, v prosinci 1941 byl zatčen německými bezpečnostními složkami a později odsouzen na deset let odnětí svobody, zemřel ve vězení na následky špatného zacházení a nedostatečné lékařské péče.

Byla mu udělena hodnost brigádního generála in memoriam (30. červenec 1948).

BENDA ALOIS
brigádní generál
* 26. září 1890 (Chodoulice)
† 31. říjen 1957 (Praha)

Jednoroční dobrovolník rakousko-uherské branné moci, záložní důstojník pěchoty ruské armády, důstojník pěchoty čs. legií, aktivní důstojník pěchoty, aktivní důstojník generálního štábu a generál čs. branné moci. Absolvent Wertheimerovy německé obchodní školy v Praze (1911), Školy jednoročních dobrovolníků v Terezíně (1912), Kursu na záložní důstojníky pěchoty v Borispolu (1917), Válečné školy v Praze (1922) a Kursu pro vyšší velitele v Praze (1931). V předválečném období zastával funkci velitele čety pěšího pluku rakousko-uherské branné moci, před vypuknutím 1. světové války působil v Ruském císařství. Příslušník čs. zahraničních jednotek od září 1914, působil ve funkcích velitele čety 1. čs. střeleckého pluku (červen 1917 – červenec 1917), velitele čety a velitele roty 1. čs. střeleckého pluku (srpen 1917 až říjen 1917 / říjen 1917 – srpen 1918), velitele roty 1. čs. pěšího pluku (srpen 1918 – říjen 1918), velitele roty a velitele praporu 1. čs. střeleckého pluku (říjen 1918 – únor 1919 / od února 1919). V únoru 1920 se v hodnosti majora vrátil do vlasti. V meziválečném období zastával funkce pobočníka velitele pěšího pluku, referenta a přednosty oddělení štábu zemského vojenského velitelství, náčelníka štábu divise, zástupce velitele a velitele pěšího pluku, velitele pěší brigády a zástupce velitele divise, za branné pohotovosti státu na podzim 1938 působil ve funkci velitele divise polního vojska. Po německé okupaci českých zemí a následné likvidaci čs. branné moci byl v srpnu 1939 pensionován. Po osvobození již kvůli věku a zdravotním důvodům nebyl zařazen do činné služby.

Byl nositelem hodnosti brigádního generála (5. březen 1936).

BENEŠ BENEDIKT
brigádní generál
* 15. červen 1891 (Hradiště)
† 7. červen 1951 (Praha)

Záložní důstojník pěchoty rakousko-uherské branné moci, záložní důstojník pěchoty ruské armády, důstojník pěchoty čs. legií, aktivní důstojník pěchoty čs. branné moci, aktivní důstojník pěchoty a generál obnovené čs. branné moci, generál čs. armády. Absolvent Zemské české střední hospodářské školy v Chrudimi (1910), Školy jednoročních dobrovolníků v Českých Budějovicích (1912), Kursu na záložní důstojníky pěchoty v Borispolu (1917), kursu Velitelské školy v Košicích (1924), kursu Velitelské školy v Praze (1934) a kursu Učiliště útočné vozby v Milovicích (1936). V předválečném období zastával funkci velitele čety pěšího pluku rakousko-uherské branné moci. Měl válečnou zkušenost velitele čety a velitele roty pěšího pluku rakousko-uherské branné moci během 1. světové války, v červenci 1915 padl do ruského zajetí. Příslušník čs. zahraničních jednotek od července 1917, působil ve funkcích velitele čety Náhradního praporu 7. čs. pěšího pluku (červenec 1917), velitele čety 7. čs. pěšího pluku (červenec 1917 – srpen 1917), velitele čety a velitele roty 7. čs. střeleckého pluku (srpen 1917 – říjen 1917 / říjen 1917 – srpen 1918), velitele roty 7. čs. pěšího pluku (srpen 1918 – říjen 1918), velitele roty a hospodářského důstojníka 7. čs. střeleckého pluku (říjen 1918 – leden 1919 / od ledna 1919). V červenci 1920 se v hodnosti nadporučíka vrátil do vlasti. V meziválečném období zastával funkce pobočníka velitele pěšího pluku, velitele vojenské školy, velitele praporu a zástupce velitele pěšího pluku, profesora na vojenské škole, za branné pohotovosti státu na podzim 1938 působil ve funkci velitele pěšího pluku polního vojska. Po německé okupaci českých zemí a následné likvidaci čs. branné moci byl v říjnu 1939 pensionován. Zapojil se do odbojové činnosti, za povstání v květnu 1945 působil ve funkci posádkového velitele v Chrudimi. Po osvobození zastával funkce velitele pěšího pluku, velitele samostatného pěšího praporu, velitele vojenské školy, velitele pěchoty a náčelníka oddělení generálního štábu, v červnu 1951 byl poslán do výslužby.

Byl nositelem hodnosti brigádního generála (19. únor 1947).

BENEŠ JAN
brigádní generál
* 18. duben 1886 (Čivice)
† 13. září 1949 (Praha)

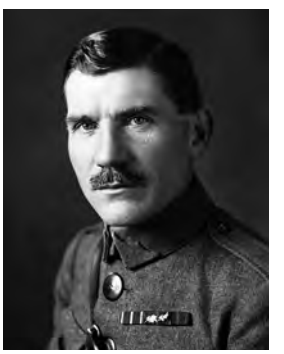

Záložní důstojník pěchoty ruské armády, důstojník pěchoty čs. legií, aktivní důstojník pěchoty a generál čs. branné moci. Bez úplného středoškolského vzdělání, absolvent Císařského uměleckého a grafického učiliště v Sankt-Petěrburgu (1911), Kursu na záložní důstojníky pěchoty v Bobrujsku (1917), kursu Velitelské školy v Praze (1923) a Válečné školy v Praze (1925, hospitant), student C. k. české reálné školy v Pardubicích (1900–1903), před vypuknutím 1. světové války působil v Ruském císařství. Příslušník čs. zahraničních jednotek od srpna 1914, působil ve funkcích velitele čety Čs. náhradního praporu (červen 1917 – říjen 1917), velitele roty 1. čs. náhradního pluku (říjen 1917 – srpen 1918), velitele roty 9. čs. střeleckého pluku (srpen 1918), velitele roty 9. čs. pěšího pluku (srpen 1918 – říjen 1918), velitele praporu, zástupce velitele a zatímního velitele

9. čs. střeleckého pluku (říjen 1918 – listopad 1918 / listopad 1918 – listopad 1919, leden 1920 – červen 1920 / listopad 1919 až leden 1920, od června 1920). V srpnu 1920 se v hodnosti podplukovníka vrátil do vlasti. V meziválečném období zastával funkce zástupce velitele a velitele pěšího pluku, velitele pěší brigády a zástupce velitele divise, za branné pohotovosti státu na podzim 1938 působil ve funkci velitele divise polního vojska. Po vyhlášení slovenské samostatnosti, německé okupaci českých zemí a likvidaci čs. branné moci byl 1. prosince 1939 pensionován. Zapojil se do činnosti vojenské odbojové organizace Obrana národa, nezastával však žádnou řídící funkci a unikl tak pozornosti německých bezpečnostních složek, za povstání v květnu 1945 působil ve funkci velitele úseku v sestavě Velitelství Praha-západ. Po osvobození již nebyl zařazen do činné služby.

Byl nositelem hodnosti brigádního generála (4. květen 1928).

BENEŠ JOSEF, JUDr.
generál justiční služby
* 8. únor 1890 (Příbram)
† 1978 (Příbram)

Jednoroční dobrovolník rakousko-uherské branné moci, záložní důstojník pěchoty ruské armády, důstojník pěchoty čs. legií, aktivní důstojník pěchoty, aktivní důstojník justiční služby a generál čs. branné moci. Absolvent C. k. českého reálného gymnasia v Příbrami (1909), právnické fakulty C. k. české university Karlo-Ferdinandovy v Praze (1914), Školy jednoročních dobrovolníků ve Steyru (1915), Kursu na záložní důstojníky pěchoty v Borispolu (1916) a Aplikačního kursu pro vojenské soudce v Praze (1922). Měl válečnou zkušenost velitele čety pěšího pluku rakousko-uherské branné moci během 1. světové války, v září 1915 padl do ruského zajetí. Příslušník čs. zahraničních jednotek od června 1916, působil ve funkcích velitele čety Čs. náhradního praporu (listopad 1916 – leden 1917), náborového emisara, velitele čety Náhradního praporu 4. čs. pěšího pluku (červen 1917 – červenec 1917), velitele čety Náhradního praporu 8. čs. pěšího pluku (červenec 1917), velitele čety 8. čs. pěšího pluku (červenec 1917 – srpen 1917), velitele čety a velitele roty 8. čs. střeleckého pluku (srpen 1917 až leden 1918 / leden 1918 – srpen 1918), velitele roty 8. čs. pěšího pluku (srpen 1918 – říjen 1918) a velitele oddílu frekventantů Čs. důstojnické školy (od ledna 1919). V únoru 1920 se v hodnosti kapitána vrátil do vlasti. V meziválečném období zastával funkce referenta ministerstva, soudce divisního soudu, referenta a přednosty skupiny ministerstva a rady nejvyššího vojenského soudu, za branné pohotovosti státu na podzim 1938 vykonával funkci člena senátu vrchního soudu polního vojska. Po německé okupaci českých zemí a následné likvidaci čs. branné moci byl převeden k justici jako rada vrchního soudu, v prosinci 1942 byl pensionován. Po osvobození zastával funkce přednosty oddělení ministerstva a zástupce přednosty odboru ministerstva, v lednu 1948 byl pensionován a v listopadu 1950 mu byla odebrána generálská hodnost.

Byl nositelem hodnosti generála justiční služby (19. únor 1947).

BERÁNEK JOSEF
divisní generál
* 26. únor 1892 (Unter Themenau / Poštorná)
† 5. listopad 1978 (Dobříš)

Jednoroční dobrovolník rakousko-uherské branné moci, záložní důstojník pěchoty ruské armády, důstojník pěchoty čs. legií, aktivní důstojník pěchoty a generál čs. branné moci. Absolvent Zemské české reálné školy v Hodoníně (1912), kursu C. k. českého ústavu ku vzdělání učitelů v Brně (1913), Školy jednoročních dobrovolníků v Kroměříži (1915), Kursu

na záložní důstojníky pěchoty v Bobrujsku (1917) a Vyššího informačního kursu pro generály v Praze (1925). Měl válečnou zkušenost velitele čety pěšího pluku během 1. světové války, v březnu 1915 padl do ruského zajetí. Příslušník čs. zahraničních jednotek od června 1916, působil ve funkcích velitele čety a velitele roty 1. čs. střeleckého pluku (červenec 1917 – září 1917 / září 1917 – srpen 1918), velitele praporu 1. čs. pěšího pluku (srpen 1918 – říjen 1918), velitele praporu a zástupce velitele 1. čs. střeleckého pluku (říjen 1918 – červenec 1919 / od července 1919). V březnu 1920 se v hodnosti majora vrátil do vlasti. V meziválečném období zastával funkce velitele pěšího pluku, velitele pěší brigády a zástupce velitele divise, za branné pohotovosti státu na podzim 1938 působil ve funkci velitele divise polního vojska. Po německé okupaci českých zemí a následné likvidaci čs. branné moci byl převeden do resortu spravedlnosti jako zemský inspektor nápravných zařízení a v září 1940 byl pensionován. Zapojil se do činnosti vojenské odbojové organizace Obrana národa, kde působil ve funkci okresního velitele, unikl pozornosti německých bezpečnostních složek a v květnu 1945 působil ve funkci velitele povstaleckého oddílu v Dobříši. Po osvobození zastával funkci velitele sboru a v červenci 1948 byl pensionován.

Byl nositelem hodností brigádního generála (31. červenec 1934) a divisního generála (19. únor 1947).

BERGER JIŘÍ
brigádní generál
* 10. říjen 1893 (Písečná)
† ?

Jednoroční dobrovolník rakousko-uherské branné moci, důstojník pěchoty čs. legií, aktivní důstojník pěchoty a generálního štábu čs. branné moci, aktivní důstojník generálního štábu a generál obnovené čs. branné moci, generál čs. armády. Absolvent C. k. českého gymnasia v Hradci Králové (1913), Školy jednoročních dobrovolníků v Jindřichově Hradci (1915), Kursu na záložní důstojníky pěchoty v Borispolu (1917) a Válečné školy v Praze (1927), student filosofické fakulty C. k. české university Karlo-Ferdinandovy v Praze (1913–1914) a student přírodovědecké fakulty Masarykovy university v Brně (1931–1934). Měl válečnou zkušenost velitele čety pěšího pluku rakousko-uherské branné moci během 1. světové války, v září 1915 padl do ruského zajetí. Příslušník čs. zahraničních jednotek od dubna 1916, působil ve funkcích velitele čety 1. čs. střeleckého pluku (červenec 1917 – srpen 1918), velitele čety 1. čs. pěšího pluku (srpen 1918 – říjen 1918) a velitele roty 1. čs. střeleckého pluku (od října 1918). V únoru 1920 se v hodnosti kapitána vrátil do vlasti. V meziválečném období zastával funkce referenta hlavního štábu, velitele roty pěšího pluku, přednosty oddělení štábu divise, železničního traťového velitele, velitele praporu horského pěšího pluku, profesora na vojenské škole a přednosty oddělení generálního sekretariátu obrany státu, za branné pohotovosti státu na podzim 1938 působil ve funkci přednosty oddělení a zástupce přednosty odboru nejvyššího úřadu hospodářského. Po německé okupaci českých zemí a likvidaci čs. branné moci přešel do resortu průmyslu jako vládní rada generálního ředitelství, v červenci 1942 byl pensionován. Zapojil se do činnosti vojenské odbojové organizace Obrana národa,

podařilo se mu uniknout pozornosti německých bezpečnostních složek a za povstání v květnu 1945 působil ve funkci velitele úseku Velitelství Praha-západ. Po osvobození zastával funkce styčného důstojníka, zástupce velitele divise, velitele divise, zástupce velitele posádkového velitelství a velitele krajského vojenského velitelství, v prosinci 1951 byl poslán do výslužby.

Byl nositelem hodnosti brigádního generála (18. říjen 1948).

BERKA MILOSLAV
brigádní generál in memoriam
* 23. srpen 1892 (Královské Vinohrady)
† 26. září 1942 (Hohenasperg)

Jednoroční dobrovolník rakousko-uherské branné moci, záložní důstojník pěchoty ruské armády, důstojník pěchoty čs. legií, aktivní důstojník pěchoty čs. branné moci. Absolvent C. k. českého gymnasia na Královských Vinohradech (1912), Školy jednoročních dobrovolníků v Salzburgu (1915), Kursu na záložní důstojníky pěchoty v Bělgorodu (1917), kursu Velitelské školy v Praze (1929) a Kursu pro vyšší velitele v Praze (1938). Měl válečnou zkušenost velitele čety zeměbraneckého pěšího pluku rakousko-uherské branné moci během 1. světové války, v červenci 1915 padl do ruského zajetí. Příslušník čs. zahraničních jednotek od dubna 1916, působil jako náborový komisař a ve funkcích náčelníka kanceláře Odbočky čs. národní rady v Rusku (červenec 1917 – květen 1918 a červenec 1918 – prosinec 1918), náčelníka kanceláře Čs. prozatímního výkonného výboru (květen 1918 – červenec 1918), náčelníka kanceláře Prozatímního odboru čs. ministerstva (prosinec 1918 – leden 1919) a pobočníka ministra vojenství (od ledna 1919). V červenci 1919 se v hodnosti majora vrátil do vlasti. V meziválečném období zastával funkce referenta ministerstva, velitele hraničářského praporu, profesora na vojenské škole, velitele pěšího pluku, zástupce velitele vojenské školy a velitele motorisované brigády rychlé divise, za branné pohotovosti státu na podzim 1938 působil ve funkci velitele motomechanisované brigády polního vojska. Po německé okupaci českých zemí a likvidaci čs. branné moci přešel do resortu dopravy a byl jmenován vrchním inspektorem. Zapojil se do činnosti vojenské odbojové organizace Obrana národa, kde působil ve funkci krajského velitele, v listopadu 1940 byl zatčen německými bezpečnostními složkami, během vyšetřovací vazby u něho propukla plicní choroba, které kvůli nedostatečné lékařské péči podlehl.

Byla mu udělena hodnost brigádního generála in memoriam (26. říjen 1946).

BEROUNSKÝ JOSEF
brigádní generál in memoriam
* 31. srpen 1895 (Slaný)
† 30. duben 1942 (Barentsovo moře)

Záložní důstojník pěchoty ruské armády, důstojník pěchoty čs. legií, aktivní důstojník pěchoty, vzduchoplavectva a letectva čs. branné moci, důstojník letectva čs. branné moci v zahraničí. Absolvent Alexandrovského císařského gymnasia v Sumách (1914), Kursu na záložní důstojníky pěchoty v Borispolu (1917), kursu Zemského výcvikového střediska v Opavě (1920), kursu Vojenské tělovýchovné školy v Praze (1921), kursů Učiliště pro vzduchoplavectvo / letectvo v Chebu (1923 a 1925) a kursů Velitelské školy v Praze (1928 a 1934), student právnické fakulty Císařské charkovské university (1914–1916), před vypuknutím 1. světové války poddaný Ruského císařství. Přísluš-

ník čs. zahraničních jednotek od srpna 1916, působil ve funkcích velitele čety 2. čs. střeleckého pluku (březen 1917 – červenec 1917), velitele čety Sloučeného praporu 2. čs. střeleckého pluku (červenec 1917), velitele čety 2. čs. střeleckého pluku (červenec 1917 až srpen 1918), zástupce velitele roty 2. čs. pěšího pluku (srpen 1918) a velitele roty 2. čs. střeleckého pluku (od října 1918). V květnu 1920 se v hodnosti nadporučíka vrátil do vlasti. V meziválečném období zastával funkce velitele roty pěšího pluku, velitele letky učiliště, velitele letecké školy, velitele peruti leteckého pluku, referenta, přednosty skupiny a zatímního přednosty oddělení ministerstva, velitele leteckého pluku, za branné pohotovosti státu na podzim 1938 působil ve funkcích velitele leteckého pluku a velitele skupiny bojového letectva polního vojska. Po německé okupaci českých zemí a likvidaci čs. branné moci přešel jako komisař do resortu financí, v létě 1939 odešel s celou rodinou do exilu. Příslušník čs. branné moci v zahraničí od října 1939, působil ve funkcích přednosty skupiny vojenské kanceláře, zatímního přednosty a zástupce přednosty odboru vojenské správy, velitele leteckého depa, styčného důstojníka při britském velitelství a člena vojenské mise v Sovětském svazu. V prosinci 1941 v Londýně zemřela jeho manželka, a proto žádal o povolení návratu kvůli péči o nezletilé děti, zahynul na cestě v důsledku potopení lodi po útoku německé ponorky.

Byla mu udělena hodnost brigádního generála in memoriam (26. říjen 1946).

BILÍK FRANTIŠEK
brigádní generál in memoriam
* 18. červen 1891 (Zlechov)
† 16. březen 1943 (Berlín-Plötzensee)

Záložní důstojník pěchoty rakousko-uherské branné moci, důstojník pěchoty a jezdectva čs. legií, aktivní důstojník jezdectva čs. branné moci. Absolvent Zemské české hospodářské školy v Přerově (1913), Školy jednoročních dobrovolníků v Praze (1914), Ústředního jezdeckého ústavu v Hranicích (1921), Učiliště pro jezdectvo v Hodoníně (1924) a kursů Velitelské školy v Praze (1929, 1935). Měl válečnou zkušenost velitele čety a zatímního velitele roty pěšího pluku rakousko-uherské branné moci během 1. světové války, v únoru 1915 padl do ruského zajetí. Příslušník čs. zahraničních jednotek od května 1918 působil ve funkci velitele čety 2. čs. jezdeckého pluku (od srpna 1919). V červenci 1920 se v hodnosti poručíka vrátil do vlasti. V meziválečném období zastával funkce velitele čety, velitele eskadrony a pobočníka velitele jezdeckého pluku, velitele eskadrony a profesora taktiky jezdectva ve vojenské škole, velitele korouhve jezdeckého pluku, přednosty skupiny ministerstva a velitele dragounského pluku, za branné pohotovosti státu na podzim 1938 působil ve funkci velitele dragounského pluku polního vojska. Po německé okupaci českých zemí a likvidaci čs. branné moci byl v září 1939 pensionován. Zapojil se do vojenské odbojové organizace Obrana národa, kde působil ve funkci okresního velitele, v únoru 1942 byl zatčen německými bezpečnostními složkami, později odsouzen k trestu smrti a popraven.

Byla mu udělena hodnost brigádního generála in memoriam (5. listopad 1947).

BIRULA JINDŘICH
brigádní generál
* 23. duben 1894 (Vilno)
† 11. prosinec 1971 (Praha)

Původním jménem Genrich Josifovič Birulja jako poddaný Ruského císařství. Aktivní důstojník pěchoty a generálního štábu ruské armády, důstojník generálního štábu polských legií, důstojník generálního štábu čs. legií, aktivní důstojník generálního štábu a generál čs. branné moci. Absolvent

Císařského reálného gymnasia ve Vilně (1911), Michajlovského pěchotního učiliště v Moskvě (1914), kursu Všeruské vojenské akademie v Tomsku (1919), Válečné školy v Praze (1922) a Kursu pro vyšší velitele v Praze (1932), před vypuknutím 1. světové války poddaný Ruského císařství. Měl válečnou zkušenost velitele čety a velitele oddílu pěšího pluku, pobočníka velitele pěšího pluku a referenta štábu divise ruské armády během 1. světové války. Příslušník čs. zahraničních jednotek od července 1918, působil ve funkcích pobočníka podnáčelníka štábu Čs. armádního sboru (srpen 1918 – únor 1919) a náčelníka štábu 2. čs. střelecké divise (od února 1919). V červnu 1920 dorazil v hodnosti podplukovníka do nové vlasti. V meziválečném období zastával funkce náčelníka štábu divise, přednosty skupiny hlavního štábu, velitele hraničářského praporu, velitele pěšího pluku, zástupce velitele a velitele vojenské školy, velitele jezdecké brigády, velitele horské brigády a velitele divise, za branné pohotovosti státu na podzim 1938 působil ve funkci velitele hraniční oblasti polní armády. Po německé okupaci českých zemí a likvidaci čs. branné moci byl v říjnu 1939 pensionován. Po osvobození se již do činné služby nevrátil.

Byl nositelem hodnosti brigádního generála (13. červenec 1933).

BLÁHA FRANTIŠEK
divisní generál in memoriam
* 26. únor 1886 (Lázně Poděbrady)
† 21. květen 1945 (Terezín)

Záložní důstojník pěchoty rakousko-uherské branné moci, záložní důstojník pěchoty ruské armády, důstojník pěchoty čs. legií, aktivní důstojník pěchoty a generál čs. branné moci. Absolvent Československé akademie obchodní v Praze (1907), Školy jednoročních dobrovolníků v Praze (1908), Školy na záložní důstojníky pěchoty v Kyjevě (1916), kursu Školy francouzské vojenské mise v Jasech (1918), kursů Velitelské školy v Praze (1924, 1927) a Kursu pro vyšší velitele v Praze (1930). V předválečném období zastával funkci velitele čety zeměbraneckého pěšího pluku rakousko-uherské branné moci. Měl válečnou zkušenost velitele čety a zatímního velitele roty zeměbraneckého pěšího pluku rakousko-uherské branné moci během 1. světové války, v listopadu 1914 padl do ruského zajetí. Příslušník čs. zahraničních jednotek od června 1916, působil ve funkcích náborového emisara, velitele čety Náhradního praporu 2. čs. pěšího pluku (červen 1917 – červenec 1917), velitele čety Náhradního praporu 6. čs. pěšího pluku (červenec 1917), velitele čety 6. čs. pěšího pluku (červenec 1917 – srpen 1917), velitele čety 6. čs. střeleckého pluku (srpen 1917 – říjen 1917), referenta velitelství Čs. náhradní brigády (říjen 1917 – prosinec 1917), velitele roty 6. čs. střeleckého pluku (květen 1918 až srpen 1918), velitele roty 6. čs. střeleckého pluku (srpen 1918 – září 1918), posádkového velitele Jekatěrinburgu (září 1918 až červen 1919), vojenského přidělence u hlavního velitelství ruské Sibiřské armády (červen 1919 až duben 1920) a referenta štábu Čs. velitelství Dálného východu (od dubna 1920). V červnu 1921 se v hodnosti majora vrátil do vlasti. V meziválečném

období zastával funkce referenta oddělení hlavního štábu, velitele praporu, zástupce velitele a velitele pěšího pluku, zástupce velitele učiliště, velitele pěší brigády, velitele velitelské školy a zástupce velitele divise, za branné pohotovosti státu na podzim 1938 působil ve funkci velitele divise. Po německé okupaci českých zemí a likvidaci čs. branné moci byl v lednu 1940 pensionován. Zapojil se do činnosti vojenské odbojové organizace Obrana národa, kde působil ve funkcích krajského velitele a zatímního zemského velitele, v listopadu 1944 byl zatčen německými bezpečnostními složkami, nacházel se ve vyšetřovací vazbě v Terezíně, kde se nakazil tyfem, jemuž krátce po osvobození podlehl.

Byl nositelem hodnosti brigádního generála (31. červenec 1934) a byla mu udělena hodnost divisního generála in memoriam (26. říjen 1946).

BLÁHA KAREL
brigádní generál in memoriam
* 15. září 1889 (Troja)
† 26. březen 1943 (Vratislav)

Záložní důstojník pěchoty ruské armády, důstojník pěchoty čs. legií, aktivní důstojník pěchoty čs. branné moci. Absolvent C. k. českého ústavu ku vzdělání učitelů v Praze (1908), Kursu na záložní důstojníky pěchoty v Žitomíru (1917), kursu Velitelské školy v Praze (1929) a Kursu pro vyšší velitele v Praze (1937). Bez velitelské zkušenosti během 1. světové války, v srpnu 1914 padl do ruského zajetí. Příslušník čs. zahraničních jednotek od srpna 1916, působil ve funkcích velitele čety 1. čs. střeleckého pluku (červen 1917 – listopad 1917), velitele čety a velitele roty 4. čs. střeleckého pluku (listopad 1917 – květen 1918 / květen 1918 ažsrpen 1918), velitele roty 4. čs. pěšího pluku (srpen 1918 – říjen 1918), velitele roty

a pobočníka velitele 4. čs. střeleckého pluku (říjen 1918 – listopad 1919 / od listopadu 1919). V dubnu 1920 se v hodnosti nadporučíka vrátil do vlasti. V meziválečném období zastával funkce pobočníka velitele pěšího pluku, velitele praporu pěšího pluku, velitele vojenské školy, zástupce velitele pěšího pluku, velitele hraničářského praporu a velitele pěšího pluku, za branné pohotovosti státu na podzim 1938 působil ve funkci velitele pěšího pluku. Po německé okupaci českých zemí a během likvidace čs. branné moci se zapojil do činnosti vojenské odbojové organizace Obrana národa, kde působil ve funkci krajského velitele. V září 1939 však byl zatčen německými bezpečnostními složkami, později odsouzen k trestu smrti a popraven.

Byla mu udělena hodnost brigádního generála in memoriam (26. říjen 1946).

BLÁHA SILVESTR, Ing.
divisní generál
* 31. prosinec 1887 (Zvole)
† 6. listopad 1946 (Praha)

Záložní důstojník dělostřelectva rakousko-uherské branné moci, důstojník pěchoty čs. legií, aktivní důstojník pěchoty a generál čs. branné moci. Absolvent C. k. reálné školy v Novém Městě na Moravě (1905), Školy jednoročních dobrovolníků v Krakově (1911), stavebního oboru C. k. české technické vysoké školy císaře a krále Františka Josefa I. v Brně (1911), Kursu na záložní důstojníky pěchoty v Borispolu (1917) a Vyššího informačního kursu pro generály

v Praze (1927). V předválečném období zastával funkci velitele čety polního dělostřeleckého pluku rakousko-uherské branné moci. Měl válečnou zkušenost velitele čety a velitele roty pevnostního dělostřeleckého praporu rakousko-uherské branné moci během 1. světové války, v březnu 1915 padl do ruského zajetí. Příslušník čs. zahraničních jednotek od července 1917, působil ve funkcích velitele čety 8. čs. střeleckého pluku (srpen 1917 – září 1917), velitele čety 3. čs. lodního transportu do Francie (říjen 1917 – listopad 1917), pobočníka velitele praporu, velitele roty a velitele praporu 21. čs. střeleckého pluku (leden 1918 až duben 1918 / duben 1918 – listopad 1918 / od listopadu 1918). V prosinci 1918 se v hodnosti majora vrátil do vlasti. V meziválečném období zastával funkce velitele praporu střeleckého pluku a zástupce velitele pěšího pluku, velitele kombinované brigády, zástupce velitele operujících vojsk, velitele pěší brigády, referenta ministerstva, vojenského přidělence v zahraničí, velitele pěšího pluku a přednosty vojenské kanceláře presidenta, mimo to stál v čele vědeckého ústavu, za branné pohotovosti státu na podzim 1938 působil ve funkci přednosty vojenské kanceláře presidenta zápolního vojska. V listopadu 1938 byl jmenován velitelem divise, do funkce však nenastoupil a v lednu 1939 byl pensionován. Po německé okupaci českých zemí se okamžitě dostal pod dohled německých bezpečnostních složek, jeho zatčení v září 1939 a následnému odeslání do koncentračního tábora jako rukojmího zabránil pouze vážný zdravotní stav. Po osvobození již kvůli věku a zdravotnímu stavu do činné služby povolán nebyl.

Byl nositelem hodností brigádního generála (23. březen 1929) a divisního generála (31. červenec 1934).

BOČEK BOHUMIL
armádní generál
* 4. listopad 1894 (Sivice)
† 16. říjen 1952 (Valdice)

Jednoroční dobrovolník rakousko-uherské branné moci, záložní důstojník pěchoty ruské armády, důstojník pěchoty čs. legií, aktivní důstojník pěchoty a generálního štábu čs. branné moci, aktivní důstojník generálního štábu českého vládního vojska, důstojník generálního štábu a generál čs. branné moci v zahraničí, generál obnovené čs. branné moci. Absolvent C. k. německé textilní školy v Brně (1913), Školy jednoročních dobrovolníků v Brně (1914), Kursu na záložní důstojníky pěchoty v Žitomíru (1917), Válečné školy v Praze (1926), kursu Střediska taktických studií pěchoty v Grenoblu (1936) a Kursu pro vyšší velitele v Praze (1948), student strojního oboru C. k. české technické vysoké školy císaře a krále Františka Josefa I. v Brně (1914). Měl válečnou zkušenost velitele čety pěšího pluku rakousko-uherské branné moci během 1. světové války, v prosinci 1914 padl do ruského zajetí. Příslušník čs. zahraničních jednotek od července 1916, působil ve funkcích velitele čety 3. čs. střeleckého pluku (duben 1917 až červenec 1917), velitele čety Sloučeného praporu 3. čs. střeleckého pluku (červenec 1917), velitele čety a velitele roty 3. čs. střeleckého pluku (červenec 1917 – listopad 1917 / listopad 1917 – srpen 1918), velitele praporu 3. čs. pěšího pluku (srpen 1918 až říjen 1918) a velitele praporu 3. čs. střeleckého pluku (od října 1918). V dubnu 1920 se v hodnosti majora vrátil do vlasti. V meziválečném období zastával funkce velitele praporu pěšího pluku, velitele vojenské školy, referenta a přednosty skupiny ministerstva, velitele hraničářského praporu, za branné pohotovosti státu na podzim 1938 působil ve funkci velitele hraničářského praporu polního vojska. Po

německé okupaci českých zemí přešel v červenci 1939 k Vládnímu vojsku, ale již v říjnu 1939 byl na vlastní žádost pensionován. Zapojil se do činnosti vojenské odbojové organizace Obrana národa, před hrozícím zatčením ze strany německých bezpečnostních složek se mu v prosinci 1939 podařilo odejít do exilu. Příslušník čs. branné moci v zahraničí od března 1940 pod krycím jménem Bohumil Chodský, působil ve funkcích referenta vojenské správy, přednosty odboru ministerstva, zástupce velitele brigády, zástupce velitele osvobozeného území, velitele brigády a zástupce velitele sboru. Po osvobození zastával funkce náčelníka hlavního štábu a velitele vojenského vědeckého ústavu, v lednu 1950 byl pensionován. V únoru 1951 byl zatčen a následně odsouzen k doživotnímu trestu odnětí svobody, ve vězení zemřel.

Byl nositelem hodností brigádního generála (3. září 1944), divisního generála (11. červen 1945) a armádního generála (24. květen 1946).

BORECKÝ BOHUMIL
generálmajor in memoriam
* 14. červenec 1891 (Praha)
† 14. říjen 1954 (Tajšet)

Záložní důstojník pěchoty rakousko-uherské branné moci, záložní důstojník pěchoty ruské armády, důstojník pěchoty čs. legií, aktivní důstojník pěchoty čs. branné moci, aktivní důstojník pěchoty obnovené čs. branné moci. Absolvent C. k. českého gymnasia v Novém Bydžově (1910), Školy jednoročních dobrovolníků v Salzburgu (1911), Kursu na záložní důstojníky pěchoty v Bělgorodu (1917) a kursu Velitelské školy v Praze (1930). V předválečném období zastával funkci velitele čety pěšího pluku rakousko-uherské branné moci. Měl válečnou zkušenost velitele čety pěšího pluku během 1. světové války, v březnu 1915 padl do ruského zajetí. Příslušník čs. zahraničních jednotek od července 1916, působil ve funkcích náborového emisara, velitele čety 8. čs. pěšího pluku (červenec 1917 – srpen 1917), velitele čety a velitele roty 8. čs. střeleckého pluku (srpen 1917 – leden 1918 / leden 1918 – srpen 1918), velitele roty 8. čs. pěšího pluku (srpen 1918 – říjen 1918), velitele roty a velitele praporu 8. čs. střeleckého pluku (říjen 1918 – březen 1920 / od března 1920). V červenci 1920 se v hodnosti majora vrátil do vlasti. V meziválečném období zastával funkce velitele praporu pěšího pluku, velitele vojenské školy, velitele cyklistického praporu a velitele hraničářského pluku, za branné pohotovosti státu na podzim 1938 působil ve funkci velitele hraničářského pluku polního vojska. Po německé okupaci českých zemí a likvidaci čs. branné moci byl v lednu 1940 pensionován. Zapojil se do činnosti vojenské odbojové organizace Obrana národa, kde působil ve funkcích zástupce krajského velitele a zástupce zemského velitele, v prosinci 1944 byl zatčen německými bezpečnostními složkami a do konce války se nacházel ve vyšetřovací vazbě v Terezíně. Po osvobození zastával funkce zatímního velitele divise a zástupce velitele divise, v dubnu 1948 byl pensionován. V červnu 1949 byl zatčen a předán do rukou sovětské bezpečnosti, později byl odsouzen k 25 letům pobytu v pracovním táboře, v němž zemřel.

Byla mu udělena hodnost generálmajora in memoriam české armády (22. září 1993).

BOŘÍK EMIL
brigádní generál
* 14. červenec 1893 (Ražice)
† ?

Jednoroční dobrovolník rakousko-uherské branné moci, záložní pěchoty důstojník ruské armády, důstojník pěchoty čs. legií, aktivní důstojník pěchoty a generál čs. branné moci, generál čs. armády. Absolvent C. k. I. české reálné školy v Plzni (1912), Školy jednoročních dobrovolníků v Přemyšlu (1914),

Kursu na záložní důstojníky pěchoty v Bělgorodu (1917), kursu Velitelské školy v Košicích (1924), kursu Velitelské školy v Praze (1934) a Kursu pro vyšší velitele v Praze (1949). Měl válečnou zkušenost velitele čety pěšího pluku rakousko-uherské branné moci během 1. světové války, v září 1914 padl do ruského zajetí. Příslušník čs. zahraničních jednotek od srpna 1916, působil ve funkcích náborového emisara, velitele čety a pobočníka velitele praporu 5. čs. střeleckého pluku (srpen 1917 – únor 1918 / únor 1918 – srpen 1918), velitele roty 5. čs. pěšího pluku (srpen 1918 až říjen 1918) a velitele roty 5. čs. střeleckého pluku (od října 1918). V srpnu 1920 se v hodnosti kapitána vrátil do vlasti. V meziválečném období zastával funkce velitele roty pěšího pluku, zástupce velitele horského praporu, pobočníka velitele pěší brigády, velitele praporu pěšího pluku, velitele školy a zástupce velitele pěšího pluku, za branné pohotovosti státu na podzim 1938 působil ve funkci velitele pěšího pluku polního vojska. Po německé okupaci českých zemí a likvidaci čs. branné moci přešel do resortu sociální péče jako ministerský tajemník, v červenci 1942 byl pensionován. Zapojil se do činnosti vojenské odbojové organizace Obrana národa, v únoru 1940 byl zatčen, ale pro nedostatek důkazů byl po třech měsících propuštěn, za povstání v květnu 1945 působil ve funkci velitele pluku Revolučních gard. Po osvobození zastával funkce velitele pěšího pluku, přednosty oddělení hlavního štábu, velitele divise a zástupce velitele sboru, v červnu 1951 byl poslán do výslužby.

Byl nositelem hodnosti brigádního generála (1. prosinec 1949).

BULANDR RUDOLF
divisní generál
* 13. listopad 1896 (Kobylníky)
† 15. květen 1967 (Praha)

Záložní důstojník pěchoty rakousko-uherské branné moci, důstojník pěchoty čs. legií, aktivní důstojník pěchoty a generálního štábu čs. branné moci, důstojník generálního štábu čs. branné moci v zahraničí, aktivní důstojník generálního štábu a generál obnovené čs. branné moci, generál čs. armády. Absolvent Zemské české obchodní akademie v Karlíně (1915), Školy jednoročních dobrovolníků v Ostřihomu (1916), kursu Ústředí vojenských škol v Praze (1921), Vysoké válečné školy v Paříži (1928) a Kursu pro vyšší velitele v Praze (1948). Měl válečnou zkušenost velitele čety a zatímního velitele roty pěšího pluku rakousko-uherské branné moci během 1. světové války, v červnu 1918 padl do italského zajetí. Příslušník čs. zahraničních jednotek od července 1918, působil ve funkci velitele čety 35. čs. střeleckého pluku (od září 1918). V prosinci 1918 se v hodnosti poručíka vrátil do vlasti. V meziválečném období zastával funkce velitele roty pěšího pluku, přednosty oddělení štábu divise, referenta hlavního štábu a vojenského přidělence v zahraničí. Po německé okupaci českých zemí a likvidaci čs. branné moci byl v říjnu 1939 pensionován. Zapojil se do činnosti vojenské odbojové organizace Obrana národa, kvůli hrozícímu zatčení ze strany německých bezpečnostních složek odešel v lednu 1940 do exilu. Příslušník čs. branné moci v zahraničí od února 1940, působil ve funkcích styčného důstojníka, zástupce velitele a velitele výcvikového střediska, styčného důstojníka u spojeneckého velitelství a vojenského přidělence. Po osvobození zastával funkce přednosty oddělení ministerstva, náčelníka štábu vojenské oblasti, přednosty vojenské kanceláře presidenta,

zástupce náčelníka hlavního štábu a zástupce náčelníka generálního štábu, v únoru 1951 byl poslán do výslužby. V té době se však již nacházel ve vyšetřovací vazbě, v dubnu 1954 byl odsouzen k 16 letům odnětí svobody, v dubnu 1958 byl propuštěn a v říjnu 1963 plně rehabilitován.

Byl nositelem hodností brigádního generála (19. únor 1947) a divisního generála (18. říjen 1948).

BUREŠ ALOIS
generál intendantstva
* 20. duben 1888 (Vidice)
† 5. duben 1960 (Neveklov)

Záložní důstojník pěchoty rakousko-uherské branné moci, záložní důstojník pěchoty srbské armády, důstojník pěchoty čs. legií, aktivní důstojník pěchoty, aktivní důstojník intendantstva a generál čs. branné moci. Absolvent C. k. české reálné školy v Kutné Hoře (1909), Školy jednoročních dobrovolníků v Praze (1910), kursu Zemské české obchodní akademie v Prostějově (1913) a Intendanční školy v Praze (1921). V předválečném období zastával funkci velitele čety zeměbraneckého pěšího pluku rakousko-uherské branné moci. Měl válečnou zkušenost velitele čety zeměbraneckého pěšího pluku rakousko-uherské branné moci během 1. světové války, v prosinci 1914 padl do ruského zajetí. V dubnu 1916 se stal dobrovolníkem srbské armády, čímž získal další zkušenost velitele čety a velitele roty pěšího pluku během 1. světové války. Příslušník čs. zahraničních jednotek od března 1918, působil ve funkcích delegáta na Kongresu utlačovaných národů v Římě, velitele roty 21. čs. střeleckého pluku (květen 1918 – červenec 1918) a hospodářského referenta odbočky národní rady (od července 1918). V listopadu 1919 se v hodnosti kapitána vrátil do vlasti. V meziválečném období zastával funkce referenta ministerstva, přednosty intendance horské brigády, přednosty skupiny intendance zemského vojenského velitelství, přednosty skupiny ministerstva, přednosty intendance sboru a přednosty oddělení ministerstva, za branné pohotovosti státu na podzim 1938 působil ve funkci přednosty intendance armády polního vojska. Po německé okupaci českých zemí a likvidaci čs. branné moci byl v prosinci 1939 pensionován. Po osvobození se již do činné služby nevrátil.

Byl nositelem hodnosti generála intendantstva (23. srpen 1938).

BURŠÍK JOSEF
brigádní generál in memoriam
* 16. leden 1894 (Mrákov)
† 3. prosinec 1942 (Berlín-Plötzensee)

Jednoroční dobrovolník rakousko-uherské branné moci, záložní důstojník pěchoty ruské armády, důstojník pěchoty čs. legií, aktivní důstojník pěchoty a jezdectva čs. branné moci. Absolvent C. k. české reálné školy v Příbrami (1911), Školy jednoročních dobrovolníků v Plzni (1915), Kursu na záložní důstojníky pěchoty v Bělgorodu (1917), kursu Školy francouzské vojenské mise v Jasech (1917), kursu Učiliště pro jezdectvo v Hodoníně (1922), kursů Velitelské školy v Praze (1926 a 1933) a Kursu pro vyšší velitele v Praze (1938), student důlního oboru C. k. německé vysoké montánní školy v Příbrami (1911–1914). Měl válečnou zkušenost velitele čety pěšího pluku

rakousko-uherské branné moci během 1. světové války, v září 1915 padl do ruského zajetí. Příslušník čs. zahraničních jednotek od června 1916, působil ve funkcích velitele čety Náhradního praporu 3. čs. pěšího pluku (červen 1917 – červenec 1917), velitele čety Náhradního praporu 7. čs. pěšího pluku (červenec 1917), velitele čety 7. čs. pěšího pluku (červenec 1917 – srpen 1917), velitele čety a velitele obrněného vlaku 7. čs. střeleckého pluku (srpen 1917 – červen 1918 / červen 1918 – srpen 1918), velitele obrněného vlaku 7. čs. pěšího pluku (srpen 1918 – říjen 1918), velitele obrněného vlaku a velitele roty 7. čs. střeleckého pluku (říjen 1918 až květen 1919 / od května 1919). V červenci 1920 se v hodnosti kapitána vrátil do vlasti. V meziválečném období zastával funkce velitele čety a eskadrony jezdeckého pluku, velitele eskadrony praporu útočné vozby, profesora na vojenské škole, velitele korouhve a zatímního velitele jezdeckého pluku, velitele výcvikové korouhve a velitele pluku útočné vozby, za branné pohotovosti státu v září 1938 působil ve funkci zatímního velitele útočné vozby. Po německé okupaci českých zemí a likvidaci čs. branné moci byl v září 1939 pensionován. Zapojil se do činnosti vojenské odbojové organizace Obrana národa, kde působil ve funkci krajského velitele. V lednu 1940 byl zatčen německými bezpečnostními složkami, později odsouzen k trestu smrti a popraven.

Byla mu udělena hodnost brigádního generála in memoriam (19. únor 1947).

BURÝŠEK JOSEF, JUDr.
generál justiční služby in memoriam
* 27. červen 1887 (Babice)
† 23. srpen 1946 (Praha)

Záložní důstojník pěchoty rakousko-uherské branné moci, důstojník pěchoty čs. legií, aktivní důstojník pěchoty a justiční služby čs. branné moci, aktivní justiční služby obnovené čs. branné moci. Absolvent C. k. českého gymnasia v Uherském Hradišti (1907), právnické fakulty C. k. české university Karlo-Ferdinandovy v Praze (1913), Školy jednoročních dobrovolníků v Sankt Pöltenu (1915) a Aplikačního kursu pro vojenské soudce v Praze (1920). Měl válečnou zkušenost velitele čety a velitele roty pěšího pluku rakousko-uherské branné moci během 1. světové války, v srpnu 1917 padl do italského zajetí. Příslušník čs. zahraničních jednotek od července 1918, působil ve funkcích velitele čety a velitele roty 34. čs. střeleckého pluku (srpen 1918 – listopad 1918 / od listopadu 1918). V prosinci 1918 se v hodnosti kapitána vrátil do vlasti. V meziválečném období zastával funkce polního prokurátora, referenta justičního soudu, referenta odvolacího kárného výboru, náměstka vojenského prokurátora, vojenského prokurátora a náměstka generálního vojenského prokurátora, za branné pohotovosti státu na podzim 1938 působil ve funkci vrchního polního prokurátora polního vojska. Po německé okupaci českých zemí a likvidaci čs. branné moci byl v lednu 1940 pensionován. Zapojil se do činnosti vojenské odbojové organizace Obrana národa, získával finanční prostředky pro odbojovou činnost. Po osvobození zastával funkci přednosty oddělení ministerstva, zemřel v činné službě.

Byla mu udělena hodnost generála justiční služby in memoriam (19. únor 1947).

Č

ČAPEK DOMINIK, Prof. MUDr.
brigádní generál
* 8. prosinec 1890 (Vídeň)
† 15. červenec 1966 (Praha)

Jednoroční dobrovolník rakousko-uherské branné moci, záložní důstojník zdravotnictva ruské armády, důstojník zdravotnictva čs. legií, aktivní důstojník zdravotnictva čs. branné moci, aktivní důstojník zdravotnictva a generál obnovené čs. branné moci, generál čs. armády. Absolvent C. k. I. českého gymnasia v Praze (1910), Školy jednoročních dobrovolníků v Praze (1914), lékařské fakulty Karlovy university v Praze (1920), Vojenské lékařské aplikační školy v Paříži (1923) a Válečné školy v Praze (1926, hospitant), student lékařské fakulty C. k. české university Karlo-Ferdinandovy v Praze (1910–1913). Měl válečnou zkušenost zdravotníka pěšího pluku rakousko-uherské branné moci během 1. světové války, v březnu 1915 padl do ruského zajetí. Příslušník čs. zahraničních jednotek od března 1916, zastával funkce pomocného lékaře zajatecké nemocnice, mladšího lékaře 7. čs. střeleckého pluku (srpen 1917 – srpen 1918), mladšího lékaře 7. čs. pěšího pluku (srpen 1918 až říjen 1918), mladšího lékaře 7. čs. střeleckého pluku (říjen 1918 – duben 1919) a hlavního lékaře 2. čs. těžkého dělostřeleckého oddílu (od dubna 1919). V červenci 1920 se v hodnosti kapitána vrátil do vlasti. V meziválečném období zastával funkce lékaře posádkové nemocnice, lékaře a přednosty sekce vojenského leteckého ústavu a přednosty skupiny vojenského technického a leteckého ústavu, za branné pohotovosti státu na podzim 1938 působil ve funkci přednosty skupiny vojenského technického a leteckého ústavu zápolního vojska. Po německé okupaci českých zemí a likvidaci čs. branné moci byl převeden do resortu školství, v květnu 1940 se stal přednostou laboratoře Státního zdravotnického ústavu a v únoru 1941 byl pensionován. Zapojil se do odbojové činnosti, během pražského povstání v květnu 1945 se podílel na organizování zdravotnické služby povstalců. Po osvobození zastával funkce přednosty ústavu leteckého zdravotnictví, předsedy zdravotnického poradního sboru a přednosty odboru leteckého výzkumného ústavu, v dubnu 1953 byl poslán do výslužby.

Byl nositelem hodností generála zdravotnictva (25. říjen 1946) a brigádního generála (22. září 1949).

ČÁPEK KAREL
brigádní generál in memoriam
* 23. červenec 1892 (Olešnice)
† 30. září 1941 (Brno)

Záložní důstojník pěchoty rakousko-uherské branné moci, záložní důstojník pěchoty ruské armády, důstojník pěchoty čs. legií, aktivní důstojník pěchoty čs. branné moci. Absolvent C. k. reálné školy v Novém Městě na Moravě (1912), kursu Císařské obchodní akademie ve Vídni (1913), Školy jednoročních dobrovolníků ve Vídni (1914), Kursu na záložní důstojníky pěchoty v Bělgorodu (1917), Čs. důstojnické školy ve Sluďance (1919), kursu Zemského instrukčního střediska v Košicích (1921) a kursu Velitelské školy v Praze (1929). Měl válečnou zkušenost velitele čety zeměbraneckého pěšího pluku rakousko-uherské branné moci během 1. světové války, v prosinci 1914 padl do ruského zajetí. Příslušník čs. zahraničních jednotek od srpna 1916, působil ve funkcích velitele čety Náhradního praporu 2. čs. pěšího pluku (červen 1917 – červenec 1917), velitele čety Náhradního praporu 6. čs. pěšího pluku (červenec 1917), velitele čety 6. čs. pěšího pluku (červenec 1917 – srpen 1917), velitele čety a velitele roty 6. čs. střeleckého pluku (srpen 1917 – leden 1918 / leden 1918 – srpen 1918), velitele roty 6. čs. pěšího pluku (srpen 1918 – říjen 1918), hospodáře a velitele oddílu plukovních děl 6. čs. střeleckého pluku (říjen 1918 – srpen 1919 / od srpna 1919). V červnu 1920 se v hodnosti poručíka vrátil do

vlasti. V meziválečném období zastával funkce velitele roty a zatímního velitele praporu pěšího pluku, velitele vojenské školy, referenta oddělení hlavního štábu v Praze, velitele praporu pěšího pluku a přednosty skupiny na ministerstvu, za branné pohotovosti státu na podzim 1938 působil ve funkci přednosty oddělení ministerstva zápolního vojska. Po německé okupaci českých zemí a likvidaci čs. branné moci byl v září 1939 pensionován. Zapojil se do činnosti vojenské odbojové organizace Obrana národa, kde působil ve funkci krajského velitele. V říjnu 1940 byl zatčen německými bezpečnostními složkami, později odsouzen k trestu smrti a popraven.

Byla mu udělena hodnost brigádního generála in memoriam (26. říjen 1946).

ČATLOŠ FERDINAND
generál 1. třídy
* 17. říjen 1895 (Svätý Peter)
† 16. říjen 1972 (Martin)

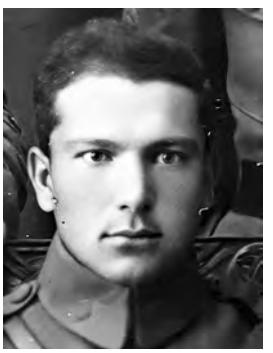

Záložní důstojník pěchoty rakousko-uherské branné moci, záložní důstojník pěchoty ruské armády, důstojník pěchoty čs. legií, aktivní důstojník pěchoty a generálního štábu čs. branné moci, aktivní důstojník generálního štábu a generál slovenské branné moci. Absolvent Královské maďarské vyšší obchodní školy v Dolním Kubíně (1914), Školy jednoročních dobrovolníků v Prešově (1915), Kursu na záložní důstojníky pěchoty v Borispolu (1917), kursu Velitelské školy v Košicích (1924) a Válečné školy v Praze (1930). Měl válečnou zkušenost velitele čety pěšího pluku rakousko-uherské branné moci během 1. světové války, v září 1915 padl do ruského zajetí. Příslušník čs. zahraničních jednotek od června 1917, působil ve funkcích velitele čety a velitele roty 7. čs. střeleckého

pluku (únor 1918 – květen 1918 / květen 1918 – srpen 1918), velitele roty 7. čs. pěšího pluku (srpen 1918 až září 1918), velitele roty Čs. výchovného tábora pro Slováky-zajatce (září 1918 – červenec 1919), velitele roty a velitele praporu 12. čs. střeleckého pluku (červenec 1919 – leden 1920 / od ledna 1920). V září 1920 se v hodnosti kapitána vrátil do vlasti. V meziválečném období zastával funkce velitele roty pěšího pluku, referenta hlavního štábu, pobočníka vojenského přidělence v zahraničí, přednosty oddělení a náčelníka štábu horské brigády a náčelníka štábu divise, za branné pohotovosti státu na podzim 1938 působil ve funkci náčelníka štábu hraniční oblasti a zástupce ministerstva při slovenské autonomní vládě. Po vyhlášení slovenské samostatnosti přešel do slovenské branné moci, zastával funkce zemského vojenského velitele a ministra obrany, zároveň byl velitelem hlavního velitelství a velitelem armádní skupiny. Po vypuknutí povstání v srpnu 1944 byl internován a odeslán do Sovětského svazu, kde byl zadržován až do ledna 1947. V prosinci 1947 byl odsouzen k pěti letům vězení, na podzim 1948 byl propuštěn.

Byl nositelem hodností divisního generála (22. březen 1939) a generála 1. třídy (1. duben 1939) slovenské branné moci.

ČEČEK STANISLAV
divisní generál
* 13. listopad 1886 (Líšno)
† 29. květen 1930 (České Budějovice)

Záložní důstojník pěchoty rakousko-uherské branné moci, záložní důstojník pěchoty ruské armády, důstojník pěchoty a generál čs. legií, generál čs. branné moci. Absolvent Československé akademie obchodní v Praze (1904), Vysoké obchodní školy v Lipsku (1907), Školy jednoročních dobrovolníků

v Praze (1908) a Vysoké válečné školy v Paříži (1923). V předválečném období zastával funkci velitele čety pěšího pluku rakousko-uherské branné moci, před vypuknutím 1. světové války působil v Ruském císařství. Příslušník čs. zahraničních jednotek od září 1914, působil ve funkcích velitele čety a velitele roty České družiny (říjen 1914 – červenec 1915 / červenec 1915 – únor 1916), velitele roty Čs. střeleckého pluku (únor 1916 až květen 1916), velitele roty, velitele praporu a zatímního velitele 1. čs. střeleckého pluku (květen 1916 až červen 1917 / červen 1917 – červenec 1917 / červenec 1917), velitele Čs. náhradního praporu (srpen 1917 – září 1917), zástupce velitele a velitele 4. čs. střeleckého pluku (září 1917 – duben 1918 / duben 1918 – květen 1918), člena Čs. prozatímního výkonného výboru (květen 1918 – červenec 1918), velitele Penzenské skupiny čs. vojska (květen 1918 až červenec 1918), velitele 1. čs. střelecké divise (červenec 1918 – říjen 1918) a velitele Čs. velitelství Dálného východu (od ledna 1920). V říjnu 1920 se v hodnosti generálmajora vrátil do vlasti. V meziválečném období zastával funkce zástupce náčelníka hlavního štábu branné moci, náčelníka vojenské kanceláře presidenta, přednosty odboru ministerstva a velitele divise, zemřel v činné službě.

Byl nositelem hodností generálmajora legií (2. září 1918), generála V. hodnostní třídy (1. listopad 1919), generála IV. hodnostní třídy (29. prosinec 1922) a divisního generála (16. prosinec 1927).

ČECHMAR FRANTIŠEK
generálmajor
* 16. listopad 1896 (Batelov)
† 23. duben 1967 (Praha)

Původním jménem František Czechman, v srpnu 1948 si změnil příjmení na Čechmar. Záložní důstojník pěchoty rakousko-uherské branné moci, důstojník pěchoty čs. legií, aktivní důstojník pěchoty a dělostřelectva čs. branné moci, aktivní důstojník dělostřelectva obnovené čs. branné moci, důstojník dělostřelectva z povolání a generál čs. armády. Absolvent Zemské české reálné školy v Telči (1915), Školy jednoročních dobrovolníků v Debrecíně (1915), Kursu útočného boje v Užoku (1917), kursu Učiliště pro dělostřelectvo v Olomouci (1924) a kursů Velitelské školy v Praze (1935, 1938). Měl válečnou zkušenost velitele čety pěšího pluku rakousko-uherské branné moci během 1. světové války, v červenci 1917 padl do ruského zajetí. Příslušník čs. zahraničních jednotek od dubna 1918, působil jako dobrovolník 5. čs. střeleckého pluku a instruktor 1. čs. samostatného úderného praporu, v listopadu 1918 byl těžce raněn a v dubnu 1919 evakuován z Ruska. V červenci 1919 se v hodnosti praporčíka vrátil do vlasti. V meziválečném období zastával funkce referenta ministerstva, velitele baterie, velitele oddílu a pobočníka velitele dělostřeleckého pluku, za branné pohotovosti státu na podzim 1938 působil ve funkci velitele dělostřeleckého zpravodajského oddílu polního vojska. Po německé okupaci českých zemí a likvidaci čs. branné moci byl přidělen ke katastrálnímu ústavu a v listopadu 1941 pensionován. Zapojil se do odbojové činnosti, podařilo se mu uniknout pozornosti německých bezpečnostních složek a zapojil se do květnového povstání. Po osvobození zastával funkce velitele dělostřeleckého pluku, velitele dělostřelectva brigády, velitele

dělostřelectva divise a velitele dělostřelecké brigády, v listopadu 1954 byl poslán do výslužby.

Byl nositelem hodností brigádního generála (28. únor 1951) a generálmajora (12. červen 1953).

ČEJKA KAREL
brigádní generál
* 27. duben 1892 (Praha)
† 14. únor 1980 (Kroměříž)

Záložní důstojník pěchoty rakousko-uherské branné moci, záložní důstojník pěchoty srbské armády, záložní důstojník pěchoty ruské armády, důstojník pěchoty čs. legií, aktivní důstojník pěchoty, aktivní důstojník generálního štábu a generál čs. branné moci. Absolvent C. k. I. české reálné školy v Praze (1910), Školy jednoročních dobrovolníků v Praze (1912), Kursu na záložní důstojníky pěchoty v Oděse (1916), Válečné školy v Praze (1926) a Kursu pro vyšší velitele v Praze (1938, 1948), student pojistné techniky C. k. české vysoké školy technické v Praze (1912–1914). Měl válečnou zkušenost velitele čety pěšího pluku rakousko-uherské branné moci během 1. světové války, v červenci 1915 padl do ruského zajetí. V červenci 1916 se stal dobrovolníkem srbské armády, čímž získal další zkušenost velitele čety pěšího pluku během 1. světové války. Příslušník čs. zahraničních jednotek od ledna 1917, působil ve funkcích velitele čety 1. čs. střeleckého pluku (leden 1917 až březen 1917), velitele čety 3. čs. střeleckého pluku (březen 1917 – červenec 1917), velitele čety Sloučeného praporu 3. čs. střeleckého pluku (červenec 1917), velitele roty 3. čs. střeleckého pluku (červenec 1917 – srpen 1918), velitele roty 3. čs. pěšího pluku (srpen 1918 – říjen 1918), velitele praporu a zástupce velitele 3. čs. střeleckého pluku (říjen 1918 – únor 1919 / od února 1919). V srpnu 1920

se v hodnosti majora vrátil do vlasti. V meziválečném období zastával funkce pobočníka velitele pěšího pluku, pobočníka velitele pěší brigády, přednosty oddělení štábu a náčelníka štábu divise, zástupce velitele a velitele pěšího pluku, za branné pohotovosti státu na podzim 1938 působil ve funkci velitele pěšího pluku polního vojska, velel bojovému nasazení proti sudetoněmeckým bojůvkám u Moravské Chrastavé v říjnu 1938. Po německé okupaci českých zemí a likvidaci čs. branné moci byl převeden jako vrchní rada k zemskému úřadu a v únoru 1941 byl pensionován. Zapojil se do činnosti vojenské odbojové organizace Obrana národa, kde působil ve funkci zástupce okresního velitele, unikl pozornosti německých bezpečnostních složek a zapojil se do květnového povstání. Po osvobození zastával funkce okresního velitele, velitele divise a velitele sboru, v prosinci 1949 byl pensionován.

Byl nositelem hodnosti brigádního generála (26. říjen 1946).

ČERMÁK JAN, Ing.
brigádní generál
* 8. září 1893 (Přišimasy)
† 24. květen 1961 (Praha)

Záložní důstojník pěchoty rakousko-uherské branné moci, záložní důstojník pěchoty ruské armády, důstojník pěchoty a technických jednotek čs. legií, aktivní důstojník ženijního vojska a generál čs. branné moci, generál obnovené čs. branné moci. Absolvent C. k. české reálné školy

v Kutné Hoře (1911), Školy jednoročních dobrovolníků v Judenburgu (1914), Kursu na záložní důstojníky pěchoty v Borispolu (1917), Aplikační školy ženijního vojska ve Versailles (1924), kursu Velitelské školy v Praze, zeměměřičského oboru Českého vysokého učení technického v Praze (1928) a Kursu pro vyšší velitele v Praze (1932), student zeměměřičského oboru C. k. české vysoké školy technické v Praze (1911–1914). Měl válečnou zkušenost velitele čety praporu polních myslivců rakousko-uherské branné moci během 1. světové války, v červenci 1915 padl do ruského zajetí.

Příslušník čs. zahraničních jednotek od července 1917, působil ve funkcích velitele čety 8. čs. střeleckého pluku (říjen 1917 – leden 1918), velitele čety a velitele roty 1. čs. náhradního pluku (leden 1918 až květen 1918 / květen 1918 – srpen 1918), velitele roty 9. čs. střeleckého pluku (srpen 1918), velitele roty 9. čs. pěšího pluku (srpen 1918 – říjen 1918), velitele roty 9. čs. střeleckého pluku (říjen 1918 – září 1919) a zástupce velitele 3. čs. samostatné technické roty (od září 1919). V červenci 1920 se v hodnosti majora vrátil do vlasti. V meziválečném období zastával funkce velitele ženijního praporu, velitele mostního praporu, velitele ženijního pluku, přednosty skupiny ministerstva, přednosty skupiny ředitelství opevňovacích prací, velitele ženijního vojska sboru a přednosty oddělení ředitelství opevňovacích prací, za branné pohotovosti státu na podzim 1938 působil ve funkci ředitele technických prací opevňovacího velitelství polního vojska. Po německé okupaci českých zemí a následné likvidaci čs. branné moci přešel ve funkci ministerského rady do kanceláře státního presidenta. Zapojil se do činnosti vojenské odbojové organizace Obrana národa a získával pro ni významné finanční obnosy od soukromých dárců (včetně státního presidenta), jeho působení se německým bezpečnostním složkám nepodařilo odhalit.

Po osvobození zastával funkce velitele ženijního vojska hlavního štábu a ředitele opevňovacích prací, v červnu 1948 byl pensionován. V září 1950 byl na základě provokace obranného zpravodajství zatčen a následně odsouzen na 12 měsíců odnětí svobody, v říjnu 1956 byl plně rehabilitován.

Byl nositelem hodnosti brigádního generála (22. prosinec 1936).

ČERNEK JÁN
generálmajor in memoriam
* 21. únor 1896 (Turá Luká)
† 20. duben 1977 (Myjava)

Poddůstojník rakousko-uherské branné moci, poddůstojník čs. legií, aktivní důstojník pěchoty čs. branné moci, aktivní důstojník pěchoty slovenské branné moci, důstojník pěchoty čs. branné moci v zahraničí, aktivní důstojník pěchoty obnovené čs. branné moci. Absolvent C. k. průmyslové školy ve Vídni (1914), kursu Zemského instrukčního střediska v Komárně (1920), kursu Učiliště pro pěchotu v Milovicích (1925) a kursu Velitelské školy v Praze (1927). Bez velitelské zkušenosti během 1. světové války, v září 1916 padl do ruského zajetí. Příslušník čs. zahraničních jednotek od října 1917, působil jako dobrovolník u 1. čs. náhradního pluku (říjen 1917) a u 21. čs. střeleckého pluku (od ledna 1918). V lednu 1919 se vrátil do vlasti. V meziválečném období zastával funkce velitele čety hraničářského praporu, velitele čety, velitele roty a pobočníka velitele praporu pěšího pluku, velitele poddůstojnické školy a zástupce velitele praporu pěšího pluku, za branné pohotovosti státu na podzim 1938 působil ve funkci velitele pochodového praporu zápolního vojska. Po vyhlášení slovenské samostatnosti přešel do slovenské branné moci, zastával funkce velitele samostatného praporu, velitele pěšího pluku, přednosty oddělení štábu divise a velitele doplňovacího okresního velitelství, během povstání působil ve funkcích velitele obranné oblasti a velitele taktické skupiny, na jaře 1945 byl zařazen do 1. čs. armádního sboru

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Generálové z československých legií.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.